

Merseră zile în șir. Săptămâni. Luni și ani.

— Să nu dramatizăm, spuse Oliver. De-abia au trecut cincisprezece minute.

— Dar mi-e frig, strănută Alice.

Oliver se opri ca să se uite la ea.

— Da, ceva mă face să cred că ți-e frig.

Părea ușor depășit de situație, acum, că trebuia să grijă de ea. Erau din nou prieteni și mergeau apăsat pe poteca pietruită dinspre ieșirea din Satul Somnului.

— E în regulă, spuse el, trăgând-o mai aproape. Nu-ți face griji. Aproape am ajuns.

Dar aproapele era încă foarte departe, iar în urma lor, satul, cu luminile lui, se vedea din ce în ce mai îndepărtat. Străbătuseră Satului Somnului, iar ochii lui Alice se înfruptaseră cu tot nu avea voie stomacul ei: strălucirea ca de foc; fundalul negru și mulat; agitația și sunetele care o însoțeau. Te cam lua cu

răcori, dar totul era animat, de la coșurile care pu-
făiau până la născocirile și frânturile de conversație
pe care cei mai ciudați dintre cei mai ciudați străini
le lăseau pe trotuare.

Toate acestea rămâneau în urmă.

— Deci, unde mergem? îl întreabă pe Oliver. Să
luăm cartea?

— În sus, spuse el, vesel.

— Doamne sfinte, Oliver, n-am învățat nimic în
ultima jumătate de oră? În sus nu este un răspuns.

— Corect, zise el, uimit. Corect, iartă-mă. Am vrut
să spun în sus, adică, știi tu, în cer. L-am ascuns în nori.

Alice pricepu că explicațiile pe care le căutase cu
încăpățănare nu făceau acum decât s-o încurce și
mai rău. Nu mai era sigură că dorește să înțeleagă
ținutul Furthermore.

Îi veni să strănute din nou, așa că dădu drumul la
mâna lui Oliver și îl apucă de haină, pregătindu-se
pentru impact. Se dovedi a fi alarmă falsă și, după
ce trecu, o apucă smiorcăitul; nasul începu să-i
amorțească. Ultimele urme de căldură solară dispă-
reau, cu alte cuvinte se lăsa frigul.

— Deci, Oliver, spuse ea, încă smiorcăindu-se,
spune-mi. De ce ai picat proba?

— Ce să fie? spuse el, agitat.

— De ce n-ai reușit să-l eliberezi pe Tata? De ce nu
l-ai adus acasă din prima încercare? Ce s-a întâmplat?

— Eu... Vocea lui Oliver abia se mai auzea.
Păi, eu...

Părea că ia o decizie exact în acel moment; o decizie care urma să stabilească direcția în care mergea prietenia lor. Avea să-i încredințeze temerile lui? Îi va dezvălui slăbiciunile sale? Ce să aleagă, oare? Adevăr sau omisiune, adevăr sau omisiune, adevăr sau...

— Nu am fost destul de bun, spuse el într-un final.

(Ah, deci un pic de adevăr. Promițător.)

— Ajunsesem într-un punct mort. La ultimele etape nu am mai știut ce să fac și mi-am dat seama că am nevoie de ajutor.

— Și aveai nevoie de ajutorul *meu*? întrebă Alice, flatată și suspicioasă în același timp.

Oliver se opri din mers și o privi fix în ochi.

— Da, spuse el cu blândețe. Dar știi de ce, nu-i așa? Îți poți imagina de ce?

— Pentru că e tatăl meu? făcu Alice o încercare, căutând confirmarea pe chipul lui Oliver. Pentru că aveai nevoie să știi ceva despre el și numai eu îți pot spune acel lucru?

Oliver ezită. Îi zâmbi și spuse:

— Bine, păi, vorbim mai târziu despre asta, da? Deocamdată, spuse el, recăpătându-și încrederea în sine, trebuie să fim vigilenți. Ținutul de-abia

așteaptă o clipă de neatenție din partea noastră. Întotdeauna există o șmecherie, o poantă, un pericol mai inteligent sau mai stupid decât crezi. Este un tărâm straniu și îngrozitor, în care te poți pierde, spuse el.

Și continuă, mai trist:

— Probabil acesta este motivul pentru care tatăl tău nu a mai putut ieși.

— Corect, spuse Alice, speriată. Sigur că da.

Încă ceva suficient de neplăcut cât să-i aducă aminte. De trei ani, Alice își făcuse griji și își pusesese tot felul de întrebări despre Tata, iar acum, uite, erau atât de aproape, atât de aproape...

Și totuși, foarte, foarte departe.

Alice visase să se reîntâlnească cu Tata așa cum unii oameni visează la faimă și glorie; repetase de sute de ori mișcările; își imaginase fiecare zâmbet, fiecare lacrimă, fiecare îmbrățișare prelungă. Și totuși, pe undeva, era mult mai ușor să viseze la Tata de departe, pentru că, acum, faptul că era din ce în ce mai aproape de el o neliniștea. Și dacă această călătorie a lor se termina prost? Dacă distrugea totul cu o simplă greșeală, și Tata rămânea departe pentru totdeauna? Gândul că ea ar fi cea responsabilă pentru asta era infinit mai greu de suportat.

Temerile o împresurau ca o mantie închisă până în gât, dar indiferent ce urma, frică sau eșec, Alice

avea să fie atentă la fiecare pas pe care îl făcea în noapte. Nu mai era cale de întoarcere.

*

Alice nu știa încotro merg, dar pe măsură ce înaintau, se făcea tot mai întuneric și mai frig; și cu cât se făcea mai frig, se lăsa mai mult liniștea; și cu cât era mai liniște, cu atât erau mai multe lucruri de auzit.

— Măiculiță, spuse Oliver, ce răget ți-a ieșit din stomac!

Alice simți cum se înroșește.

— Să fie oare vina mea? Nu pot fi trasă la răspundere pentru că am nevoie de hrană.

— Și cum te simți?

Se opri, iar ea îi urmă exemplul. În jur era doar beznă; nimic altceva.

— Cred că mă simt bine.

Stomacul avu din nou ceva de zis, iar ea oftă.

— Dacă stau să mă gândesc mai bine, cred că sunt un pic amețită.

— Crezi că ești goală pe dinăuntru?

Alice ridică din sprânceană către Oliver.

— Goală, repetă el. Cât de goală te simți?

— Foarte.

— Ei bine, sunt încântat. Sincronizare perfectă.

— Oliver Newbanks, câtă lipsă de politețe din partea ta! Foamea mea nu este motiv de bucurie.

— Nu-i doar una foamea, ci-s două, spuse el. Golul nicicum nu-i trei, ci patru.

Murmura privind lunile și stelele, iar mâinile îi orbecăiau în jur căutând ceva.

— Poftim? Ce faci? întrebă cu ochii mari de uimire.

Dar apoi văzu.

Oliver ținea în mână capătul unui lăntug. Smuci o dată de el și se auzi un sunet ca de foarfecă.

Se aprinse un bec.

Atârna chiar în fața ei, suspendat la nici trei metri de pământ — nu ar fi ajuns la el nici dacă s-ar fi urcat pe un scaun —, în mijlocul a absolut nimic.

Încă privea becul cu gura căscată când Oliver se întoarse spre ea:

— Ești gata? întrebă el.

— Întotdeauna, spuse ea. Dar pentru ce anume? Și atunci o prinse de mijloc și o aruncă în cer.

Poate că ar trebui să țipe, se gândi Alice — părea cel mai potrivit lucru de făcut în acel moment —, dar nu prea ar fi fost corect. Adevărul e că nu se speriasse deloc și, în plus, acolo sus era mai cald. Zbura ușoară ca un balon, și abia când se opri și se uită în jur înțelese la ce era bun becul aprins. În nori era îngrozitor de întuneric.

Se uită după Oliver, și acesta apăru imediat lângă ea, cu picioarele bine înfipte în aer.

— Nu-i așa că-i fain? spuse el.

Fain nu era chiar cuvântul pe care l-ar fi folosit Alice. E drept, nu era ceva dezagreabil, dar cu siguranță straniu. Norul pe care stăteau era mai degrabă imaterial — și se temea că ar putea aluneca prin el —, dar când îi spuse asta lui Oliver, acesta ridică din umeri:

— Nu mi-aș face griji atâta timp cât ți-e foame. E mai bine să plutești cu stomacul gol.

Oliver iradia pur și simplu de fericire.

Întindea mâna înspre tot ce i se ivea în jur, mângâia bumbacul înrourat al norilor, trecându-și degetele prin șuvițele lor încâlcite. Uneori, făcea pe durul și-și înfîgea mâna prin nodul încăpățânat al vreunui nor, iar din acesta izbucnea ploaia. Asta părea să îl încânte în mod special pe Oliver, căci apa i se strângea în palma mâinii, de unde o bea.

— Hei, spuse Alice, trăgându-l de cămașă. Credeam că ai spus că nu avem voie să mâncăm nimic în Furthermore!

— Asta nu e mâncare, spuse Oliver, lingându-și degetele. Asta e delectare.

Alice începea să înțeleagă că, pe măsură ce zăboveau în ținut, Oliver devenea tot mai destins. (Încă era neliniștit și precaut, dar cumva, în ciuda multelor sale temeri, părea mai fericit.) Nu mai semăna deloc cu băiatul morocănos pe care îl întâlnise cu câteva zile în urmă, iar Alice fu surprinsă să descopere că învăța să-l placă pe Oliver. Doar că acum nu se putea abține să se amuze de giumbușlucurile lui.

Greutățile ultimilor trei ani o izolaseră de cei de vârsta sa pe Alice, care în fond era o fată deșteaptă și interesantă. Poate că acum era șansa ei s-o ia de la capăt și să uite dezamăgirile trăite în primii ani de școală, prin urmare abia își putea stăpâni entuziasmul. La urma urmei, avea doisprezece ani, ceea ce

însemna că era aproape om mare. Și nu cumva a fi om mare înseamnă să-ți faci prieteni noi? Ei bine, Alice decise că nu o deranjează să crească mare.

Norii se strânseseră împrejur, moi, calzi și păstoși. Aerul mirosea a mere și a pâine coaptă, iar Alice nu știuse niciodată că se poate simți atât de în siguranță în cer.

Se uită în jos, ca să vadă cât de sus plutiseră, dar nu vedea pământul. În jurul lor erau nori după nori și, oh, putea pur și simplu să rămână aici, se gândi ea, și o să fie atât de plăcut și o să doarmă cum nu a dormit niciodată în toată viața ei, fără discuție, fără discuție. Precizase deja cât de moale și de cald era în nori? Nu-și amintea. Oricum, era atât de obosită. Atât de plăcut. Atât de somnoroasă. Atât de...

— Alice! se făcu auzit Oliver. Alice, să nu cumva... O scutură, tare, iar panica din vocea lui o făcu să se înfioare.

— Ce este? suspină ea, uitându-se în jur. Ce s-a întâmplat?

— Nu poți să dormi fără un vis, spuse el rapid. Să nu adormi niciodată fără un vis.

Era atât de tulburat, încât ea nu știa ce să spună.

— Vor încerca mereu să te țină aici, dar *tu nu poți* rămâne. Înțelege?

— Nu, spuse Alice, încă vizibil speriată. Nu înțeleg nimic. Cine va încerca să mă țină? De ce?

— Chiar nu știi, nu-i așa? Chiar nu știi nimic despre Furthermore?

— Evident că nu știu, se apără Alice. Am auzit doar zvonuri despre ținut, și majoritatea erau prostii. E ceva în afară de toate astea? privi ea în jur. Noi stăm pe un nor, Oliver. Nu înțeleg nimic.

Oliver aproape că zâmbi.

— Oamenii sunt atât de preocupați să înțeleagă, deși este cea mai neinteresantă activitate, dădu el din cap. Magia, continuă Oliver, este mult mai interesantă decât să înțelegi lucruri.

— Dar noi facem magie, sublinie Alice. În fond, cu asta ne ocupăm, nu-i așa? Ne petrecem viața recoltând magie.

— Da, spuse Oliver, facem magie. Și la ce ne folosește? O transformăm în bani. Facem legi. Construim case, coacem pâine, reparăm oase. Suntem atât de grijulii cu ea, de parcă nu ar fi a noastră.

— Și crezi că ar trebui să schimbăm ceva în Ferenwood?

— Nu, spuse rapid Oliver. Nu chiar. Dar cred că sunt multe lucruri de apreciat în ciudățeniile din Furthermore. Un tărâm care își folosește magia în mod nesăbuit are ceva ciudat, zâmbi el. Trebuie să recunosc, uneori îmi place haosul; prin comparație cu viața liniștită de-ți vine să adormi din Ferenwood, e o abatere bine-venită.

Alice își puse o mână pe față, rece pe rece, încălzindu-se reciproc din nimic, și rămase tăcută pentru un moment. Părerile lui Oliver o tulburaseră și îngrijoraseră; și se întreba, pentru prima oară, dacă nu cumva făcuse o mare greșală venind aici.

Vedeți voi, Alice nu era de aceeași părere cu Oliver.

Alice își iubea satul liniștit și mereu la fel și, pentru o fată care tânjise întotdeauna după aventură, nu se dădea în vânt după haos. În realitate, lui Alice nu-i trecuse niciodată prin cap să folosească magia la întâmplare, fără să se gândească la consecințe sau la binele celorlalți. Țăsta era felul de a fi al ferenwoodienilor; erau oameni buni și grijulii, care aveau în general vieți fericite, simple. Să faci magie fără să respecti regulile, înțelese ea, le poate aduce suferință celorlalți. Și, deși durase cam mult, Alice era pe cale să înțeleagă ceva foarte important.

— Oliver, spuse ea încet.

— Da?

— În ținut sunt oameni care vor să ne omoare?

— Da, spuse el. Cu siguranță.

Alice simți o durere țâșnindu-i din plămâni.

— Există un motiv pentru care Înțelepții păstrează secretul asupra ținutului. Tărâmul ăsta e ca nisipurile mișcătoare. Odată ce ai intrat aici, ești sortit să nu-l mai părăsești niciodată.

— Niciodată? exclamă ea.

— Niciodată.

— Dar de ce?

— Chiar *aș vrea* să îți spun, dar mi-ar lua mult prea mult timp să-ți ex...

Oliver fu oprit de o singură privire, amenințătoare.

— Ah, bine, spuse el, cu un aer de învins. Putem vorbi câteva — dar doar câteva! — momente despre asta. Și presupun că cel mai bine e s-o luăm de la început, dacă nu ai nicio idee despre ce ar fi la mijloc.

Se uită împrejur în căutarea unui loc în care să se așeze și negăsind nimic altceva decât cer, începu să meargă încolo și înapoi de-a lungul norului.

— Știi cântecul vechi, nu? Cel despre ținutul Furthermore și despre Ferenwood?

Atâta lucru știa și Alice. Așa că dădu din cap și se apucă să recite:

Mai departe este mai mult decât Ferenwood!

Mergi cât ține uscatul,

Aruncă-te în mare

și stai în apă până la genunchi,

apoi traversează plaja adormită.

Timpul este o regulă dificilă

pe care o găsești după ușa.

Aventura este acolo

(iar el și-a pierdut tot părul).

*Dincolo de toate astea este
Tărâmul de dincolo de mai departe!*

Era o poezioară pentru copii pe care Alice o știa dintotdeauna. O poveste fără nicio noimă. Doar câteva cuvinte puse laolaltă ca să îi păcălească pe copii să adoarmă. Însă, de-abia acum, când repetă cu voce tare versurile copilărești, le întrezări taina.

La final tăcu, iar Oliver clătină din cap: își dăduse seama că Alice înțelesese.

— Cu mult timp în urmă, rosti el, la începutul începutului, Furthermore și Ferenwood creau un tot unitar, deși erau separate vertical de mare. Formau împreună un teritoriu numit *Niciodată*. Pe atunci lucrurile stăteau diferit, spuse Oliver gânditor. Niciodată își deschisese granițele către lumea nemagică.

Ochii lui Alice se făcură mari de tot. Nu știuse niciodată aceste lucruri.

— Oameni magici se căsătoreau cu oameni nemagici și lucrurile au mers bine un timp, dar știi și tu cum e. Noi nu putem supraviețui fără magie, iar oamenii nemagici nu înțelegeau. Magia amestecată făcea ca unii copii să se nască înzestrați cu talent, în timp ce alții nu, iar asta nu se putea observa imediat. Părinții nemagici doreau să își ia copiii din Niciodată, să se întoarcă acasă, iar lucrurile se terminau arareori bine. Pentru a înrăutăți și mai tare situația,

mamele nemagice aveau mari probleme când trebuiau să dea naștere unor copii magici. Multe dintre ele mureau la naștere. Erau vremuri foarte întunecate, foarte nefericite.

— Oh, Oliver, spuse Alice cu mâna în dreptul inimii. Este o poveste îngrozitoare.

Oliver clătină din cap.

— Nu-mi face nicio plăcere s-o spun, așa că o să trec mai departe. Știi originea numelor celor două localități?

Alice dădu din cap că nu.

Oliver continuă, solemn:

— Feren și Further erau surori gemene. Mama lor a murit la naștere, astfel că au fost crescute de tatăl lor, care era magic. Acesta a ținut doliu tot restul vieții. Însă cele două fete înțelegeau diferit suferința sa. Feren, care moștenise magia de la tatăl ei, voia ca astfel de lucruri să nu se mai repete în veci, și, ca atare dorea să se rupă legăturile cu oamenii nemagici. Further, care nu avea nicio calitate magică, ținea să cinstească memoria mamei sale nemagice prin menținerea acestor legături. A fost începutul unei revoluții pentru acel ținut. Cele două au devenit emblemele unei dispute care a durat decenii. S-au purtat războaie. Lumea s-a împărțit în tabere. Niciodată s-a împărțit în două, pentru a deveni Ferenwood și Furthermore, așa cum le cunoaștem noi acum.

De uluială, Alice nu se mai putea ține pe picioare, așa că se așează cu picioarele sub ea și se lăsă pe spate, pe un colț de nor.

— Și apoi ce s-a întâmplat?

— Nu și-au mai vorbit niciodată. Ambele tabere pierduseră atâta magie și atâtea vieți în timpul războiului, încât, în cele din urmă, au căzut de acord să respecte o singură lege pentru eternitate: că, atâta vreme cât vor mai exista pământurile lor, nu se vor amesteca niciodată una în chestiunile magice ale celeilalte.

— Cât de tare! spuse Alice.

— Furthermore a respectat dorințele fondatoarei și primește tot felul de vizitatori, fie ei magici, fie nemagici. Însă acest amestec atrage vizitatorii nepotrivii. Puțini vin aici cu gânduri curate, se încruntă Oliver. Unde mai pui că acest ținut și-a utilizat magia în mod nesăbuit. Este un loc profund instabil, turbulent, iar locuitorii săi s-au izolat unii de ceilalți în sute de sate mai mici, fiecare cu conducere și reguli proprii, fiecare cu legi contradictorii, pe care nu le înțelege nimeni. S-au obișnuit cu asta, căci confuzia le dă apă la moară atunci când vor să acționeze pe ascuns. Consumă magia mai rapid decât o poate produce pământul și, în disperarea lor de a avea mai multă, sunt dispuși să facă lucruri îngrozitoare.

— Ce fel de lucruri îngrozitoare? întrebă Alice.

Oliver făcu o pauză, apoi spuse:

— Păi, noi locuim departe de aici, în Ferenwood, nu-i așa? Suntem mai magici datorită fructelor, plantelor și nucilor pe care le mâncăm, nu-i așa?

Alice fu de acord.

— Corect. Carevasăzică, își drese el vocea, cei din Furthermore mănâncă mai mult decât doar fructe, plante și nuci.

Alice sări ca arsă.

— Știam eu! spuse ea. De asta mănâncă animale, nu-i așa? Nu-i așa? Aoleu, ce oroare!

— Mă tem că e mult mai rău decât atât, spuse Oliver calm.

— Ce? se blocă Alice. Ce vrei să spui?

— Ținutul are nevoie de multă magie, Alice. Iar noi — adică tu și cu mine — avem rolul, ezită el, ei bine, avem rolul de a fi consumați.

Alice clipi și se uită la el nedumerită.

— O, Doamne, spuse Oliver. *Consumați*, Alice. Vor să ne *mănânce*. Mănâncă oameni ca să le ia magia. Dar preferă să mănânce vizitatori, adăugă el. Cumva, dau dovadă de milă făcând asta. Pe ai lor îi mănâncă doar în cele mai disperate situații. Și pentru a evita aceste situații disperate, au luat măsuri proactive.

Alice scoase un soi de chițait.

Oliver își mușcă degetul mare, cufundat în gânduri.

— Presupun că ținutul seamănă mult cu o serie de pânze de păianjen din ce în ce mai complicate. Fiecare sat își are propria metodă de a-și prinde prada, care, adică — știi *tu*. E extrem de dificil să rămâi în viață aici.

— Ce îngrozitor! exclamă Alice. Oh, nu-mi pot imagina, nici nu-mi pot *imagina* — Doamne, spuse ea, cu o mână la piept, nu pot să respir, nu-i așa? Sunt convinsă că nu pot să respir.

Evident, se înșela; era perfect capabilă să respire, dar se speriasse rău și, prin urmare, cel puțin pentru moment, respira greu. Și în timp ce se lupta să-și calmeze respirația ca să nu-și supere stomacul, decise că urăște ținutul Furthermore mai mult decât urâse vreun loc în toată viața ei. Acum era absolut îngrozită pentru Tata și nici nu voia să-și imagineze prin ce orori trecuse deja.

Oliver îi întinse o mână.

— Bun, spuse el. Ești gata?

Alice acceptă mâna întinsă și, odată ridicată în picioare, își scutură fustele și se uită de jur împrejur la întunericul cufundat în somn. Nu putea să mai aibă încredere în nimic. Era sigură că acea noapte catifelată ascunde secrete infinite.

— Oliver, spuse încetișor.

— Mm? Băiatul căuta ceva în buzunare.

— De unde știi toate astea? Toată istoria ținutului Furthermore și a Ferenwoodului? Nu-mi amintesc să fi învățat vreodată despre toate astea.

Băiatul deveni atent.

— Nu, spuse el privind în sus. Nu am învățat nimic din toate astea în Ferenwood. Prietenii mei din Furthermore m-au învățat.

— Ai prieteni în ținut? Întrebă Alice, uimită. Dar credeam...

— Peste tot sunt și buni și răi, nu-i așa? ridică Oliver din umeri, continuând să scormonească în buzunare. Am văzut pe aici multe inimi îngreunate cu niște secrete grozave. Nu toți locuitorii din Furthermore se dau în vânt după carnea de om, să știi.

— Dar...

— Îmi pare tare rău, Alice, însă acum chiar trebuie să plecăm. Deja am utilizat o cantitate importantă de timp și, dacă mai stăm, nu facem decât să-l risipim. Promit că îți voi răspunde la mai multe întrebări când vom mai avea timp la dispoziție.

— Bine, șopti ea, uitându-se cum se țin de mână. Pot să-ți mai spun o singură întrebare?

Oliver scoase un oftat și zâmbi:

— Da?

— Tata e într-un pericol foarte mare?

Zâmbetul lui Oliver dispăru, și băiatul nu răspunse imediat. Își întoarse privirea înainte să vorbească și, când deschise gura, spuse doar:

— E foarte bine că ai venit, Alice. Noi aveam nevoie de tine.

— Noi?

— Da, răspunse Oliver. Tatăl tău și cu mine.

Fu scuturată de un șoc.

— L-ai văzut? întrebă Alice, apucându-l pe Oliver de cămașă. L-ai văzut? Aproape că izbucni în plâns. Ah, l-ai văzut, te rog, spune-mi că l-ai văzut...

— Eu... încep Oliver, înghițindu-și nodul din gât. Adică, vreau să spun că da, l-am văzut.

— Ce făcea? Era sănătos? Ți-a spus ceva?

— Da.

În spatele lui, stelele străluceau cu putere pe cerul întunecat.

— Mi-a vorbit, dar o singură dată.

— Și?

Era nerăbdătoare. Îngrozită. Consternată. Atât de fericită.

— Și ce a spus?

Oliver privi în pământ.

— Mi-a spus să te găsesc.